

На предстојећим председничким изборима очекује се смена Вучићеве елите, њеног главног дела. То што ће појединац – победнички кандидат – у једној особи оличавати ту колективну промену, сасвим је у духу нашег друштва и политике.

Прилике су потпуно сазреле за то, и промена је неизбежна, али није неизбежан начин на који ће се одиграти. Прво питање је шта се подразумева под тим “Вучићева елита”.

Филип Грбић, млади српски Дугин, у ћаскању са историчарем Чедомиром Антићем, оцењује да је Вучићева елита нова, млада, да да је настала после 2012. године, када је дошло до “тихе смене”, претходне, вероватно мисли “досистичке”.

Али, то није тачно. Вучићева елита је стара, зачета је средином 80-тих, када је претходна, комунистичка и југословенска напосто биолошки дотрајала и почела да

нестаје, мирно и природно у повољном за то изумирање, геополитичком окружењу.

Њу је заменила почетком 90тих, током низа ратова, та Вучићева елита, сада већ стара. Она је и Дачићева, јер није случајно да су њих двојица у врху Србије од тог времена.

Елита испред које су Вучић и Дачић истурени, доживела је два ресета, један после смене Слободана Милошевића 2000, други после смене Коштунице странке и Бориса Тадића 2012.

Проширена је новим лицима попут Ане Брнабић, али је суштински остала иста. И сада ту већ стару елиту, сустиже судбина комунистичке. Њени припадници нису на заласку због међусобних превара, издаја и свега што су починили, већ зато физички и психолошки то више не могу да носе.

Свесни су тога, и понеки то покушавају да замаскирају правећи се да је све и даље исто, па и они сами. На пример, тако изгледа гостовање Богољуба Карића, на заборављеном Студију Б, некадашњој гледаној београдској ТВ.

На председничким изборима нова аспиративна елита ће се трећи пут залетети на стару Вучићеву.

Први пут је то било током протеста 2018-2020, када су претенденти стварни или тако представљени, оличени у Небојши Стефановићу и Дијани Хркаловић, драконски кажњени.

Други пут је то било током протеста после трагедија због масовних убистава 2023-2024, када се најмлађе крило поражено 2012, и предвођено Драганом Ђиласом, уздало у могућност мирног и договореног преузимања доминације.

Трећи пут ће бити сада, на председничким изборима, када се ситуација револуционарно

заострила после великих протеста 2025, и када је успостављен револуционарни субјекат – “студент”.

Од тада већина народа спремна је да откаже послушност старој елити, слутећи и да они више нису у стању да се одрже на врху. Зато ће на председничким изборима ситуација бити нова, какве дуго није било у Србији.

(Данас)